

JESSICA BROCKMOLE

*Levelek*  
*Skye szigetéről*



A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:

JESSICA BROCKMOLE:

*Letters from Skye*

Copyright © Jessica Brockmole, 2013

Ballantine Books, New York

A kiadvány sem részben, sem egészben nem sokszorosítható  
a kiadó írásos engedélye nélkül!

Fordította: Bozai Ágota

A borítót tervezte: Slemmer Karolina

Szerkesztette: Balikáné Bognár Mária

Magyarországi kiadó:

Cor Leonis Films Kft.

1056 Budapest, Váci u. 56–58.

Felelős kiadó: Vágási Emőke

Elérhetőség: [corleonis@corleonis.hu](mailto:corleonis@corleonis.hu)

Weboldal: [www.corleonis.hu](http://www.corleonis.hu)

Webshop: [konyvaruhaz.corleonis.hu](http://konyvaruhaz.corleonis.hu)

ISBN 978-963-89732-6-9

Készült a Korrekt Nyomdaipari Kft.-nél

([www.korrektnyomda.hu](http://www.korrektnyomda.hu))

Felelős vezető: Barkó Imre ügyvezető igazgató

*A Levelek Skye szigetéről* történelmi regény. A jól ismert történelmi személyiségeken, eseményeken és helyeken kívül a szövegben megjelenő minden név, karakter, hely és esemény vagy a szerző képzeletének terméke vagy kitalált elemként szerepel. Bármely esetlegesen megtörtént eseménnyel, létező hellyel vagy személlyel való hasonlóság a véletlen műve.



ELSŐ FEJEZET



## Elspeth

*Urbana, Illinois, USA – 1912. március 5.*

Tisztelt Asszonyom!

Remélem, nem tekinti tolakodásnak, de úgy éreztem, meg kell írnom önnek, mennyire csodálom és becsülöm *A sas fészke*ből című könyvét. Elismerem, általában nem vagyok oda meg vissza a költészetért. Többnyire a *Huckleberry Finn* számárfüles kötetét veszem a kezembe vagy egyéb, halálos veszedelmeket és megmenekülést taglaló könyveket. Az ön verseiben mégis volt valami, ami jobban megérintett, mint bármi az utóbbi években.

Kórházban kezelnek, és az ön kis kötete jobban felvidított, mint a nővérkéék. És sokkal-sokkal jobban, mint az a nővérke, akinek az ajakszörzete vetekszik Phil nagybácsikám bajuszával. Pedig ez a hölgy is jobban megérintett engem, mint az utóbbi években bárki, csak sokkal kevésbé élvezetes módon. Többnyire azzal nyaggatom a doktorokat, hogy hagyjanak felkelni és járkálni, hogy folytathassam csínytevéseimet. Alig egy héttel ezelőtt kére festettem a dékán lovát, és ugyanezt reméltem elkövetni a terrierjével is. De most, hogy az Ön könyvét tartom a kezemben, hajlandó vagyok ágyban maradni, feltéve, ha továbbra is hoznak narancszelét.

Az Ön verseinek nagy része arról szól, hogy le kell győznünk az élet félelmeit és neki kell veselkednünk a következő csúcs megmászásának. Mint bizonyára sejtí, kevés dolog van földön és egen, ami megrázkódtatást okoz az idegeimnek (a szörzetes nővér és a folytonos hőmérőzése persze kivétel). De levelet írni, ráadásul kéretlenül egy olyan szerzőnek, mint Ön, akinek a műve

nyomtatásban is megjelent... nos, ez messze a legbátrabb cselekedetemnek tűnik.

Ezt a levelet a londoni kiadójának küldöm, de reménykedem benne, hogy eljut Önhöz. És csupán egy szavába kerül, hogy tevélegesen is megháláljam Önnek gondolatébresztő költészetét – például valamely ló átszínezésével.

Őszinte csodálattal:

David Graham

*Skye szigete – 1912. március 25.*

Kedves Mr. Graham!

Látnia kellett volna, milyen élénk izgalom keletkezett a mi kis postahivatalunkban. Az emberek összegyűltek, hogy lássák, amint elolvasom az első „rajongói” levelemet. Szegény lelkek valószínűleg azt hitték, senki még csak figyelemre sem méltatja költészetemet a szigetünket körülvevő tengeren túl. Nem tudom, mi volt nagyobb szenzáció nekik: az, hogy valaki tényleg olvasta az egyik könyvemet, vagy hogy az olvasó egyenesen amerikai volt. Önök ott mind törvényen kívüli haramiák és cowboyok, ugye?

Bevallom, nem számítottam rá, hogy szerény műveim egészen Amerikáig eljutnak. *A sas fészkéből* legújabb könyveim egyike. Nem gondoltam volna, hogy máris híre kelt az óceánon túl. Bárhogy is jutott hozzá, örülök, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki ezt a nyavalyás valamit olvasta.

Hálával,

Elsbeth Dunn

*Urbana, Illinois, USA – 1912. április 10.*

Miss Dunn!

Nem is tudom, mi volt számomra szédítőbb öröm: arról értesülni, hogy *A sas fészkéből* az Ön legújabb könyvei közé tarto-

zik, vagy az, hogy egy ilyen nagyra becsült költőnő egyáltalán válaszra méltatott. Nyilván nagyon elfoglalt; metrumot számol, verslábakat sorjáz, szikrázó szinonimákat szerkeszt (ragyogó, sziporkázó, zseniális szinonimákat). A magam részéről azzal töltöm napjaimat, hogy bankokat rabolgotok a James Bandával és egyéb törvényen kívüliekkel és tolvajokkal.

Egy barátom küldte el nekem az Ön könyvét. Ez a barátom Oxfordban él. Legnagyobb döbbenetemre itt az Egyesült Államokban nem találkoztam az Ön könyvével nyomtatásban. Sajnálatos módon az egyetemi könyvtárunkban folytatott alapos keresés sem vezetett eredményre. Most, hogy tudom: más könyvei is rejtőzhetnek a könyvesboltok polcain, feltétlenül meg kell kérnem a barátomat, hogy küldjön még.

Felettébb elcsodálkoztam annak olvastán, hogy az enyém volt az első „rajongói” levél, amelyet Ön kapott. Biztos voltam benne, hogy csupán egy a sok-sok többi között, ezért igyekeztem oly nagyon, hogy szellemesnek és érdekesnek találja. Talán más olvasói nem voltak olyan merészek (vagy annyira megfontolatlanok?), mint én.

Üdvözlettel:  
David Graham

Ui.: Hol van Skye szigete?

*Skye szigete – 1912. május 1.*

Mr. Graham!

Ön nem tudja, hol van az én szép szigetem? Ez megfoghatatlan! Olyan, mintha azt mondanám, fogalmam sincs, merre lehet az Illinois állambeli Urbana város.

Az én szigetem Skócia északnyugati partjai mentén van. Vad, pogány, nagyon zöld; olyan gyönyörű, hogy nem tudnám elképzelni az életet máshol. Mellékelek egy rajzot a településről, ahol élek. Peinchorran a neve. A házam a hegyek és a tó közé ékelő-

dött. Szíves tudomására hozom továbbá, hogy e rajz elkészülte érdekében körbe kellett járnom a tavat, felkapaszkodnom a szemközti meredek hegyre, és olyan helyet keresnem, amely nincs hangával és birkabogyókkal beborítva. Merem elvárni Öntől is, hogy hasonló erőfeszítéseket tegyen, amikor az Illinois állambeli Urbana városáról küld nekem képet.

Tanít Urbanában? Vagy tanul? Sajnos nem tudom, mit lehet művelni az amerikai egyetemeken.

Elsbeth Dunn

Ui.: A pontosság kedvéért: 'Mrs. Dunn'

*Urbana, Illinois, USA – 1912. június 17.*

Kedves *Mrs. Dunn!* (Kérem, bocsássa meg a feltételezést!) Lehetséges, hogy ugyanolyan jól rajzol, mint amilyen csodálatos a költészete? A kép, amit küldött, egyenesen felséges. Van valami, amire Ön képtelen?

Mivel az én rajzkészégem fabatkát sem ér, inkább néhány képeslapot küldök. Az egyik az egyetem nagy előadóterme; a másik a könyvtáráépület tornya. Nem rossz, igaz? Illinois talán nem is különbözhetne jobban Skye szigetétől. Egyetlen hegy sincs a környéken. Amint elhagyom az egyetem területét, csak kukoricaföldek vesznek körül, ameddig a szem ellát.

Azt hiszem, azt csinálom, amit minden amerikai kollégám. Tanulok, túl sok pitét eszem, gyötöröm a dékánt és a lovát. Utolsó éves vagyok természettudományi szakon. Apám azt reméli, hogy orvosi tanulmányokat fogok folytatni, és egy napon csatlakozom hozzá a praxisában. Én nem vagyok olyan biztos a jövőmben, mint ő. Egyelőre igyekszem teljesíteni alapfokú egyetemi tanulmányaimat úgy, hogy megőrizzem elmém épségét!

David Graham

*Skye szigete – 1912. július 11.*

Mr. Graham!

Azt kérdi: „Van valami, amire Ön képtelen?” Nos, van. Nem tudok táncolni. Nem tudok bort cserzeni. Hordót készíteni, szigonyozni. Nem vagyok különösen jó a főzés terén. El tudja hinni, hogy a minap még a *leves* is odakozmált? De elég jól énekelek, tudok puskából löni, pisztonon játszani (azt mindenki tud, ugye?), sőt amolyan amatőr geológus vagyok. És bár akkor sem tudnék rendes báránysültet készíteni, ha az életem függne tőle, fantasztikus a karácsonyi pudingom.

Kérem, bocsássa meg nyers őszinteségemet, de miért szenteli az idejét (és az egészségét) olyan tudományterületnek, amely nem ragadja meg a lelkét? Ha nekem lehetőségem lenne egyetemre menni, egy pillanatot sem vesztegetnék olyan tudományágra, amely nem érdekel.

Elégedettséggel tölt el a puszta gondolat, hogy időm nagy részét valószínűleg versek olvasásával tölthetném, mert számomra nincs az időtöltésnek kellemesebb módja; de mivel olyan sok éve játszom az „igazi költő” szerepét, talán nemigen van olyasmi, amit egy professzor taníthatna nekem.

Nem; bármilyen nőietlennek hangzik, a legszívesebben geológiát tanulnék. Finlay bátyám folyton a vidéket járja, jó időben, rossz időben, és az óceán vizében simára csiszolódott köveket szokott hozni nekem. Gyakran elgondolkodom, vajon honnan jönnek ezek a kövek és hogyan mosta őket a víz a Nyugati szigetekre.

Tessék, most már ismeri titkos vágyaimat! Cserébe, mint a mesében, el kéne ragadnom az ön elsőszülött gyermekét. Vagy talán megelégedhetnék azzal, hogy elmondja egy féltett titkát. Ha nem természettudományt tanulna, akkor mit szeretne tanulmányozni? És mindenekelőtt: mit szeretne kezdeni az életével?

Elspeth



*Urbana, Illinois, USA – 1912. augusztus 12.*

Kedves Mrs. Dunn!

Ha megtanít kornetten játszani, megtanítom táncolni!

Nem hiszem, hogy a geológiában bármi, hölgyhöz méltatlan dolog lenne. Hogyhogy nem járt egyetemre? Ha nem Illinois állam középső részén, hanem egy geológiailag érdekesebb helyen élnék, én is hasonló tudományágot választanék. Mindig is reméltem, hogy amerikai irodalmat tanulhatok – Twaint, Irvinget és hasonló szerzőket –, ám apám nem volt hajlandó finanszírozni, ahogy ő mondta, hogy „történetek olvasgatásával” töltsen az időmet.

De hogy mit szeretnék mindenekfelett tenni? Ez könnyű kérdés, ám a választ nem szívesen adnám meg. Kedves Rumplestiltskin, attól tartok, meg kell elégednie elsőszülött gyermekemmel.

David Graham

*Skye szigete – 1912. szeptember 1.*

Mr. Rumplestiltskin!

Ezzel aztán igazán felkeltette az érdeklődésemet. Mi az, amire kislányként a leginkább vágyott? Mi akart lenni? Hajóskapitány? Cirkuszi akrobata? Utazó parfümárus? Muszáj, egyenesen muszáj megmondania, különben találgatni leszek kénytelen. Hiszen költő vagyok, és olyan emberek élnek a környezetemben, akik hisznek a tündérekben és szellemekben. Ám a képzeletem egészen termékeny.

Azt kérdezte, miért nem jártam egyetemre, miért nem mentem el tanulni a szigetről – nos, be kell vallanom valamit. Figyelmeztetem, hogy eléggé kínos lesz.

Hadd vegyek előbb egy mély lélegzetet!

Sosem jártam Skye szigetén kívül. Egész életemben itt éltem. Tényleg! Az ok... szóval... félek a tengeri úttól. Képtelen vagyok hajóra szállni. Nem tudok úszni, és félek bemerülni a vízbe, hogy

megtanuljak. Tudom, hogy amikor ezt olvassa, kis híján leesik a székről a nevetéstől. Valaki, aki egy szigeten él, kimondhatatlanul retteg a víztől? Pedig ez a helyzet. Az egyetem csábítása és minden ígérete sem tudott meggyőzni arról, hogy hajóra szálljak. Ó, próbáltam! Igazán mindent megtettem! Sőt el akartam menni egy ösztöndíj-versenyvizsgára. Be volt pakolva a bőröndöm. Ám amikor megláttam azt az átkelőhajót... ó, egyszerűen nem látszott tengerállónak. Úgy vélem, ellenkezik a józan ésszel, hogy a hajó lebeg a vízen. Nem volt az a whiskymennyiség, amivel felcsalogathattak volna rá. Bár próbálták.

Tessék! Ön már *két* titkomat ismeri. Tudja, milyen nevetséges sóvárgással viseltetek a geológia iránt, és ennél is nevetségesebb, hogy félek a víztől és a hajóktól. Most már nyugodtan rám bízhatja Ön is valamely titkát. Igazán megbízhat bennem; ha másért nem, azért, mert (a birkákon kívül) nem mondhatom el senkinek.

Elspeth

Ui.: Kérem, hagyjuk a formaságokat. Mrs. Dunn helyett szólítson csak Elspeth-nek.

## MÁSODIK FEJEZET



# Margaret

*Határvidék – 1940. június 4., kedd*

Drága Anya!

Újabb csoport gyereket indítottunk útnak! Esküszöm, egyetlenegy sem maradt Edinburgh-ben, annyit menekítettek ki a bombázások elől. Ez a csoport jobb volt, mint a többi. Ők legalább önállóan ki tudták fújni az orrukat.

El kell helyeznem ezt a csoportot, mert megígértem Mrs. Sunderlandnek, hogy utána meglátogatom őket Peeblesben. Paul írt?  
Szeretettel csókol: Margaret

*Edinburgh – 1940. június 8.*

Kedves Margaret!

Teljesen lestrapálod magadat! Hiszen csak most értél vissza Aberdeenshire-ből! Tudod, a lányok többsége egy helyben marad; kötszert csomagolnak, csatahajókat építenek, szóval olyasmit, amit a mai lányok tenni szoktak. Te pedig úgy rohángálsz fel-alá a skót vidéken, mint a hamelini furulyás, a gyerekekkel a nyomodban. Nem látják, hogy nemigen tudod értelmezni az iránytű jelzését? És hogy nem is olyan régen még te sem tudtad önállóan megtörölni az orrodát?

De nem, drágám, Paultól nem jött levél. Bízz! Ha várhatsz valamit attól a fiútól, egy levelet biztosan. És száz másikat utána.

Vigyázz magadra! Ölel,  
Anya

*Még mindig a skót határvidék – 1940. június 12. szerda*

Drága Anya!

Ha a legjobb barátaim repkedhetnek Európában a királyi légierővel, akkor én miért ne járhatnám be Skóciát keresztül-kasul?

Ugye tényleg nem hallottál semmit Paulról? Mindenki azt mondja, hogy a királyi légierő nem volt Dunkirknél, de Paul azt mondta, „Nemsokára hazamegyek”, és azóta sem írt. Hova más-hova mehetett? Szóval vagy elfogyott a bélyege, vagy nem jött haza Franciaországból.

Igazán igyekszem nem aggódni. A kicsik távol az anyjuktól nagyon félnek. Nem akarom őket még jobban felzaklatni.

Reggel Peeblesbe megyek, onnan Edinburgh-be. Várj teával és egy tálca Mackie süteménnyel! Különben nem szállok le a vonatról, hanem elmegyek egészen Invernessig...

Szeretettel csókol,

Margaret

*Edinburgh – 1940. június 15.*

Kedves Margaret!

Ha tudtam volna, hogy egy tálca Mackie süteménnyel haza lehet téged csalogatni, már régen kipróbáltam volna, cukorjegy ide vagy oda!

Paulról még mindig nincsen semmi hír. De háborúban a posta megbízhatatlan. Nem emlékszem, hogy korábban ennyire aggódtál volna érte. Biztos, hogy a barátságotok csak a levelezésre terjed ki?

Anya

*Peebles – 1940. június 17., hétfő*

Drága Anya!

Igen, még itt vagyok Peeblesben. A vonatok még mindig nagyon hektikusan járnak, és Annie Sunderland nagyon igyekezett meggyőzni arról, hogy dugjam a bőröndömbe és hozzam el Edinburgh-be. Amikor azzal fenyegettem, hogy csirizzel a padlóhoz ragasztom a lábát, könyörgött, hogy csak még egy mesét meséljek neki. Ismered, tudod, milyen hatalmas barna szeme van, és hogyan tud nézni az emberre. Hogyan is lettem volna képes ellenállni neki? Persze hiányzik neki az anyukája, de a család, akiknél Annie és a fiúk vannak, egészen csodálatos. Jó jelentést írhatok róluk Mrs. Sunderlandnek.

Azt hiszem, elmondhatom, Paul talán valamivel több, mint levelezőtárs. Legalábbis ő így látja. Úgy hiszi, szerelmes belém. Szerintem ez nevetséges, és ezt meg is mondtam neki. Egyszerűen csak barátok vagyunk. Az tény, hogy nagyon jó barátok. Emlékszel, hogy kirándulni és köveket gyűjteni mindig együtt mentünk, és ketten ettünk meg egy szendvicset. Na de hogy szerelem lenne kettőnk között!? Nem is említettem neked eddig, mert biztos voltam benne, hogy te is képtelenségnek tartanád. Nevetséges Paulnak ez a kényszerképzete, ugye?

Holnap vagy holnapután biztosan otthon leszek, akkor is, ha végig gyalog kell megtennem az utat Peeblesből. Most munkára!

Szeretettel csókol: Margaret

POSTATÁVIRAT

17.06.40 PLYMOUTH

MARGARET DUNN, EDINBURGH  
 MAISIE NE AGGOODJ STOP BIZTONSAAGBAN VAGYOK  
 STOP  
 ROEVID ELTAAVOZAASON PLYMOUTHBAN  
 RAAD GONDOLOK  
 PAUL+

Anya!

Paul írt!

Láttam a táviratot az asztalon, és nem tudtam megvárni, hogy hazagyere a templomból. Aggódtam, hogy lekésem a délre induló vonatot. Elcsomagoltam az összes Mackie süteményt. Nagyon jól fog esni neki. Remélem, nem haragszol.

Bőröndöstől visszaindultam a Waverly pályaudvarra. Írok, ha odaérek.

Paul írt!

Margaret

*Edinburgh - 1940. június 18.*

Ó, Margaret!

Tudom, hogy sosem leszek képes elküldeni ezt a levelet; amint papírra vetem a szavakat, a levél a kandallórácson végzi. Bárcsak tudnád, mennyire elszorult a szívem, amikor megláttam az üzenetedet az asztalon az üres süteményestálon fellelt morzsák között. Bárcsak tudnád, milyen valakihez rohanni, hogy akár csak egy kis időre is lásd; hogy a világ egy pillanatra megszűnik forogni, amikor a karjaidban tartod ezt a valakit, aztán olyan hirtelen kezd forogni újra, hogy beleszédülsz, és a földre esel. Bárcsak tudnád, hogy minden istenhozzád sokkal jobban fáj, mint száz istenveled! Bárcsak tudnád!

De nem tudod. Sosem mondtam neked. Nincsenek titkaid előttem, de én mindig elzárva tartottam előled életem egy részét. Azt a részét, amely kaparni kezdte a falat, amikor ez az újabb háború elkezdődött, azt, amely üvöltve akar kitörni most, azon a napon, amikor elrohantál tőlem, hogy találkoz a te katonáddal.

El kellett volna mondanom, meg kellett volna tanítanom neked, hogyan acélozd meg a szívedet. Meg kellett volna tanítanom neked, hogy egy levél nem mindig csak egy levél. A papírra írt szavak átítathatják a lelket. Bárcsak tudtad volna!

Anya